Περί ακηδίας και μελαγχολίας (Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Οκτωβρίου, 2020

«Αξίζει να σταματήσουμε για μια στιγμή για να προσέξουμε ιδιαίτερα αυτό το «χαρούμενο πνεύμα» στην ζωή του Οσίου. Ήταν η χαρακτηριστική του ιδιότητα, ιδιαίτερα αργότερα.

Αλλά ακόμη και αυτό το δώρο της χάριτος δεν το επέτυχε δίχως αγώνα, παρόλο ότι ήταν τόσο σωτήριο για τις βασανισμένες ψυχές όλων εκείνων που αργότερα συνέρρεαν δίπλα του. Υπάρχει λόγος να σκεφθούμε ότι **το πνεύμα της ακηδίας του έκανε επίθεση στην αρχή της μοναχικής του ζωής**.

«Είναι δύσκολο», λέει, «να αποφύγει αυτήν την ασθένεια κάποιος που μόλις έχει αρχίσει την μοναχική του ζωή, διότι είναι η πρώτη που του επιτίθεται. Επομένως, πριν από όλα πρέπει κανείς να φυλάγεται από αυτήν».

«Συμβαίνει μερικές φορές κάποιος που βρίσκεται σε αυτήν την κατάσταση του πνεύματος να σκέφτεται ότι θα ήταν πιο εύκολο για αυτόν να καταστραφεί ή να στερηθεί από κάθε αίσθημα και συνείδηση, παρά να παραμείνει περισσότερο σε αυτήν την ανεξήγητα **βασανιστική κατάσταση του πνεύματος**.

Πρέπει να προσπαθήσει κανείς να βγει από αυτήν όσο το δυνατόν συντομότερα. **Φυλάξου από το πνεύμα της ακηδίας, γιατί αυτό γεννά κάθε κακό** ». «**Χιλιάδες πειρασμοί πηγάζουν από αυτό: ταραχή, θυμός, μομφή, γογγυσμός του ανθρώπου για την μοίρα του, ρυπαροί λογισμοί, συνεχής αλλαγή τόπου**»…

…«Η ψυχή, γεμάτη από την λύπη και γινόμενη ως παράφρων και έξω από τα λογικά της, είναι ανίκανη να δεχθεί με ηρεμία μία καλή συμβουλή ή να απαντήσει ταπεινά σε ερωτήσεις που της γίνονται».

Ίσως σκεφθούμε ότι το κακό πνεύμα της μελαγχολίας (ακηδίας) επιτέθηκε ακόμα και στον Όσιο. Αλλά αυτός αμέσως και αποφασιστικά βρήκε τον τρόπο να διαφύγει από αυτό. Το πρώτο «φάρμακο» «με την βοήθεια του οποίου σύντομα βρίσκει κανείς παρηγοριά στην ψυχή του» είναι «**η πραότητα της καρδιάς**», όπως διδάσκει ο **Άγ. Ισαάκ ο Σύρος**.

Άλλη θεραπεία βρήκε στην **εργασία** και στους **αγώνες**. «**Αυτή η αρρώστια θεραπεύεται με προσευχή, αποχή από την αργολογία, με εργόχειρο, ανάλογα με τη δύναμη του καθενός, με την ανάγνωση του Λόγου του Θεού και με την υπομονή• γιατί γεννιέται από την δειλία, την ραθυμία και την αργολογία**».

Και οι δύο αυτοί τρόποι οδηγούν πάνω απ' όλα στην**απλή, αγόγγυστη εκπλήρωση της υπακοής**. Εδώ υπάρχει και ταπείνωση και αγώνας. «Πάνω απ' όλα», έλεγε ο Όσιος, «ο δόκιμος πρέπει να καταπολεμά την μελαγχολία (ακηδία) με αυστηρή και άνευ αντιρρήσεων εκπλήρωση όλων των καθηκόντων που του έχουν αναθέσει.

«Όταν οι ασχολίες σου μπουν σε πραγματική σειρά, τότε η ανία δεν θα βρει πουθενά τόπο στην καρδιά σου. **Οι άνθρωποι που έχουν πλήξη είναι εκείνοι που η ζωή τους δεν είναι σε τάξη.** Και έτσι **η υπακοή** είναι το καλύτερο φάρμακο εναντίον αυτής της επικίνδυνης αρρώστιας». Και όλα αυτά μαζί οδηγούν στην τελευταία θεραπεία των πνευματικών ασθενειών – την απάθεια.

«**Όποιος έχει νικήσει τα πάθη του έχει κατανικήσει και την θλίψη**»...

(Από το βιβλίο «Ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ – Πνευματική Βιογραφία», Αρχιμανδρίτου π. Λάζαρου Μουρ, Εκδόσεις "Άθως")

(Πηγή ψηφ. κειμένου: askitikon.eu*)*